

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 875/2024
26.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Марковић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Славиша Павловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 408/23 од 04.10.2023. године, у седници већа одржаној 26.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 408/23 од 04.10.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Смедереву Гж 408/23 од 04.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву Гж 408/23 од 04.10.2023. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Великој Плани П 1628/20 од 08.09.2022. године у ставовима трећем, четвртом и петом изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиоца да се обавезе сваки од тужених понаособ да по основу пословодства без налога за награду за пружене адвокатске услуге по Адвокатској тарифи тужиоцу исплати по 23.900,00 динара, са законском затезном каматом и то у односу на туженог ББ, почев од 31.08.2017. године, до исплате, а у односу на тужене ВВ и ГГ почев од 15.09.2017. године, као дана подношења тужбе, до исплате. Ставом другим изреке укинута је решење о трошковима поступка садржано у ставу шестом изреке првостепене пресуде и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из члана 220. став 1. Закона о облигационим односима, у вези чл. 90. и 91. Закона о парничном поступку и члана 30. Закона о Уставном суду, оцењен је неоснованим тужбени захтев да се, по основу пословодства без налога, обавезу тужени да тужиоцу као адвокату исплате износ накнаде трошкова за састав уставне жалбе поднете Уставном суду у поступку утврђења повреде права на суђење у разумном року. Ово због тога што тужени нису тужиоца писаним путем овластили за предузимање радње пред Уставним судом, нити је међу њима постигнут договор око евентуалне исплате награде адвокату за случај постигнутог успеха у том поступку, а не ради се о хитном послу који није трпео одлагање до прибављања пуномоћја туженог за предузимање правног посла у његово име и за његов рачун.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема места одлучивању о посебној ревизији ради новог тумачења права, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Такође, не постоји потреба ни да се одлучује о посебној ревизији ради уједначавања судске праксе, јер тужилац није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазило да је на другачији начин одлучивано у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 31.08.2017. године. Вредност предмета спора је износ од 23.900,00 динара. Тужиоци су обични супарничари па се вредност предмета спора побијаног дела ради оцене дозвољености ревизије цени према висини новчаног потраживања сваког тужиоца засебно.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, вредност предмета спора у односу на побијани део правноснажне пресуде сваког од тужиоца не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан

подношења тужбе, то је Врховни суд оценио да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић